Скопці бажають познайомитися

Оксана Савченко

Діючі особи:

Старий

Юнак

Дівчина

Дмитро - 35 років, нещодавно звільнився з в'язниці

1 сцена. Кондиціонер.

Простора квартира в новому ЖК. Літо, дуже спекотно. Вдалині шумить море. Старий стоїть в отворі дверей, п'є віскі з пляшки і дивиться на патлатого Юнака, який заліз на стілець та намагається полагодити кондиціонер. На підлозі валяються інструменти, напівзібрана валіза з речами, пара нових кросівок та ніж - кортик.

Старий. Вчора, як прийшов додому, дві години не міг зняти туфлі. Тебе все не було, не було. А я сидів, сидів. І таке відчуття навалилося... Коли звик, що хтось є, а його більш нема. У квартирі нема. Як з Манею було. Вона жила, жила вісімнадцять років і померла. Е! Обережніше! Штукатурка сиплеться... Пришкандибала вона, бідося, до ніг, коли я сидів за компом, і дух випустила. Я спочатку не поняв, читав коменти у Фейсбуці ... і думав, що дев'яносто дев'ять відсотків коментаторів тупі виблядки. Тупі до гикавки. І до фені, який пост вони коментять - про тридцять років Незалежності, чи про чиєсь весілля, чи про смерть, чи про народження – все одно виходить один тупий сморід з літер. Але трапляються цікаві. Мені, коли Манька здохла, як раз попався один недурний комент дєвкі з бару.... І тільки я порадувався, що не всі лицеміри та бидлота, як кішка богу душу віддала. Я їй: «Маня, Маня», а вона не дихає. Я спочатку нормально це сприйняв. Бог дав, бог взяв. Воно ж кішка. Прийшов час здохнути. Поклав її в коробку з твоїх нових кросів. Пішов у двір, закопав під каштаном...І от півтора місяці минуло. Ти тоді у своєї пенсіонерки тусив... А я йшов до кухні за водою, віскарик розбавити... Ішов, ішов та раптом на секунду думка промайнула: «Що ж це Маня об ногу мою не ластиться?»... Ось тут за рогом завжди мене обганяла і злегка так торкалася хвостиком до ноги. Легко так. Легко... Тут я і поплив... Так хєрово стало, ніби я остання людина на землі і сиджу у бомбосховищі. І нічого, крім печалі, не світить… Обережніше, бо гепнешся разом із кондиціонером!.. Таке тільки один раз було, коли твоя мама...

Юнак. Викрутку дай.

Пауза.

Старий. Тобі плоску чи хрестову?

Юнак. Плоску.

Юнак, не обертаючись, простягає руку, Старий суне йому викрутку.

Старий. Коли твоя мама...

Юнак. Так а що про вчора? Чому ти не зміг зняти туфлі?

Старий. Що?

Юнак. Ну ти сам сказав, що не міг зняти туфлі

Старий. Бо отримав твоє повідомлення.

Юнак. Я тебе за півроку попереджав.

Старий. Так, але одна справа говорити. А інша – коли ти вже купив квиток і черконув у вайбері: «Відлітаю завтра до Токіо». Ніби в щелепу вдарив.

Юнак. Просто пощастило. На цей рейс були знижки.

Старий. О котрій літак?

Юнак. Ти вже питав.

Старий. Пам'ятаю. Скоро. А ти речі не склав.

Юнак. Час є до ночі.

Старий. Як Попелюшка, рівно опівночі відлітаєш. Кросівки нові не забудь. Твоя пенса тебе хоча б стріне?

Юнак. Не називай її так.

Старий. Ти ж сам сказав, що вона на пенсії.

Юнак. Балерини виходять на пенсію в 35.

Старий. Тобі вісімнадцять! І де ти будеш жити?

Юнак. У квартирі типу нашої. Півгодини до парку Інокасіро.

Старий. А що це?

Юнак. Щось типу Діснейленду. Тільки з персонажами Міядзакі.

Старий. Ти в дитинстві любив його мультфільми. Особливо той, у якому батьки перетворювалися на свиней. Дивився його з мамою. Як він називався?

Юнак. «Віднесені привидами».

Старий. Ніколи не міг зрозуміти, в чому прикол того мульта.

Юнак. В гуманізмі та красі.

Старий. Перетворювати батьків на свиней дуже гуманно! Якби тебе мама в дитинстві не відвела на танці, не було б зараз усієї цієї історії з Токіо. Але їй же хотілося краси. У тебе голова не болить?

Юнак. Не болить.

Старий. Добре… Ти так на маму схожий: вона все своє життя жалілася на мігрень. Та колупай по-людські, бо доламаєш!.. І як це я не помітив твоїх шури-мури з балетною тьолкою? А вона мені ще співала про твої здібності: “Такий хороший мальчік. Вивортність є, розтяжка є, поперечка є”. Поперечка, ну і слово.

Юнак. Не бурчи. З'явилося місце в шоу. Вона запропонувала. Що в цьому такого?

Старий. Та все чудово.

Юнак. Проїхали.

Старий. Довбай кондішен ніжно! А то ти полетиш у свої апартаменти, а я тут залишуся зі зламаною хєр’ю на стіні...

Юнак. Ну так клич майстра!

Старий. А ти вали у свій Токіо! Я навпаки - радий. Нарешті зможу побути один. Як палець.

Юнак (зосередився на ремонті кондиціонера). Так, отут у нас гірлянди. Ось треми.

Старий. Я цікавився – до Японії п'ятнадцять годин льоту. Довго. Якщо голова заболить.

Юнак. Не заболить.

Старий. Коли ми з твоєю матір'ю літали, вона так переживала завжди. То в неї у скронях щось пекло, то у вухах гуділо. Переживала... Боялася літати. Схрещувала пальці і бурмотіла молитву, хоча жодної не знала. І чого вона літати боялася, якщо на себе руки наклала? Та ще в такий страшний спосіб?

Юнак (різко). Знайшов! Помилка порту А! Другий шлейф іде на Б. Треба відстебнути клеми...

Старий робить ковток із пляшки, він вже набрався. Втягує носом повітря.

Старий. Я знаю, чому ти на цю пенсу запав. Едипів комплекс. Туга за мамою. Буває. Хоча я завжди вважав Фрейда лайном. І греків теж. Одні збоченці.

Юнак. Тут гівно, а не дроти!

Старий. Які є. (*Втягує носом повітря*) З вулиці несе якоюсь солодкуватою гниллю... Може, народ варить варення зі свого гівна? З голоду. Ціни ростуть, як трупи дельфінів у морі.

Юнак. Не бачив я там мертвих дельфінів. Переповнені мусорки бачив.

Старий. Преса пише: в цьому році повно мертвих дельфінів. Клімат змінюється. Дельфіни дохнуть, від них штиняє.

Юнак. Тут у нас світлодіодні датчики показують код помилки.

Старий. А що ще робити в цьому смердючому світі? Тільки варити варення з власного гівна.

Юнак. Блоки розумні, вони кажуть нам, по якій гілці шукати проблему.

Старий. Безвідходне виробництво.

Юнак. Цей кондиціонер давно пора замінити на новий.

Старий. Мотлох нікому не треба. Їдь, залишай мене здихати в цій задусі самого.

Юнак. Купимо новий кондиціонер!

Старий. На нові черга за місяць вперед.

Юнак. Так виклич свого майстра

Старий. Він захворів!

Юнак. То він у відпустці, то хворіє. Виклич іншого.

Старий. Я ретроград. Нічьо - серпень сконає, спека спаде. Хоча до кінця літа я можу і не дотягнути.

Юнак. Тобі б пити поменше.

Старий. Мене бухло мирить із мерзотою світу. Я днями був на прийомі в музеї. На відкритті виставки соціальної фотографії. Там розвісили портрети даунів.

Юнак. Так не прийнято каз...

Старий (перебиває). Я сказав даунів! Дауни – вони дауни, а не ваше це все. І це не неповага до даунів! (робить великий ковток з пляшки). Коротше, виставка була - щось типу: життя Інших, але ми їм друзі. Усіх наших з мерії запросили. Там шампанське, коктейлі. Дружина президента промову штовхає. І серед гостей дауни! Кожен із них під своїм портретом стоїть. Так там одна дівчинка-дауненятко, десь твого віку, так міцно матусю за руку тримала. Я аж позаздрив.

Юнак. Мамі чи доньці?

Старий. Тому, що між ними. Стіну не подряпай! А поруч зі мною стояла гарна мадама. З нашого міністерства. Вся така пихата, ніби Біблію щойно накатала, помада червона. І переписувалась з кимось по мобілі. А я підглядав... Я тобі показував, як правильно підглядати?

Юнак. Не повертаючи голови, скошувати очі.

Старий. Ага. Так та мадама писала щось приятелеві, а той їй у відповідь прислав фотку свого члена.

Юнак. Дікпік називається.

Старий. Член розміром з ялину! Я мало віскарем не вдавився.

Юнак. Не заздри. Зараз повно додатків по збільшенню чого завгодно.

Старий. Я знав, що він брехун! Усі в цьому світі брешуть. А червона помада члену розміром з ялину давила либу. Я б із таким же успіхом міг сфотати хрін жирафа і надіслати якій-небудь кралі. Пам'ятаєш, у *той день* я водив тебе маленького на виставку з опудалами тварин. Ти ще втупився у хрін жирафа і спитав: «Татку, а в мене теж така штука виросте? Татку, сфотографуй мене з жирафом і надішлемо мамі». Я так сміявся. Зафотав тебе і

кинув матері. А вона навіть не подивилася. Не встигла. Бо вже Мані компанію склала в аду… Чи Маня їй? Йобана послідовність. Кішки йдуть в ад чи в рай? Зніми труси!

Юнак. Ти напився.

Старий. Я б зробив класний дікпік і послав Малій – дєвкці з бару.

Юнак. Фотай свій причандал.

Старий. У мене там… сивина… Мій хрін як старий кондєй, нікому крім хазяїна не цікавий.

Юнак. Знайди дікпік молодого в інтернеті.

Старий. Ти такий егоїстичний (гучно втягує носом повітря). Відчуваєш, як тхне з вулиці?

Юнак принюхується.

Юнак. Ти коли мився?

Старий. Не пам'ятаю.

Старий нюхає свою пахву.

Старий. Це не від мене. Хочеш – перевір.

Намагається дати понюхати синові пахву.

Юнак. Обережніше, а то впаду.

Старий. Я зранку в барі був. Знову Малу бачив.

Юнак. Зав'язував би ти з цим баром і з цією дівкою. Напиваєшся, потім скаржишся на тиск.

Старий. А що ще робити, коли ти один? Пити в барі та дивитися, як танцює Мала.

Юнак. У неї рухи, як у епілептика.

Старий. Очей не відвести. Останнього разу, коли вона танцювала, усі мужики на неї повитріщалися. Особливо один, на вигляд – тільки відкинувся, молодий, а вже пошарпаний. Тут Мала спідницю задерла, а там нічого немає – ні трусів, ні стрінгів. Я від біди подалі її схопив за руку: «Що ти твориш, ідіотко?» А вона хитається п'яна, очі такі, ніби в них чачу налили і колою розбавили. Намагається руку видерти. Я їй вивертаю зап'ястя, а там свіжі порізи. Знову себе різала, зараза притрушена. Потягнув її в підсобку, на барі взяв аптечку, зеленкою мажу руку, а вона виє: «Болить, болить». Я став дмухати їй на ранки, як тобі в дитинстві, коли ти коліна розбивав. А вона плаче. І потім видає: «Все б життя так провела, щоб мені хтось ранки зеленкою мазав та дмухав на них».

Юнак (копирсаючись у кондиціонері). Чорт! Тут раніше не було подряпин.

Старий. Де?

Юнак. На датчику. І провід зіпсований!

Старий. Ти що, пам'ятаєш всі подряпини на кондиціонері?

Юнак. Тут їх не було, тато.

Старий. Я в туалет дікпік робити. А то тут світло топить.

Юнак. Стоп! (Пауза) Вчора кондиціонер працював.

Старий. А ти знаєш, що з віком член стає меншим? А коли стояк – то такий як у молодості?

Юнак. Ні. Реально! Вчора кондиціонер працював. І раптом різко зламався, коли з'ясувалося, що мені треба їхати.

Старий. Не думаю, що одне пов'язане з іншим.

Юнак. Продиктуй номер майстра.

Старий. Навіщо, якщо він хворіє?

Юнак. Хочу порадитися, як прозвон коннектера оптимально зробити.

Старий. Нічого турбувати хвору людину. І навіщо нам цей майстер? Тільки гроші на вітер. А ти все вмієш.

Юнака б'є струмом, він відсмикує руку, падає з табуретки на підлогу.

Юнак. Блін! Просив же тебе відключити електрику!

Старий. Нічого не зламав?

Юнак. Коліно забив!

Юнак встає, кульгає до дивану.

Юнак. Задовбало все!

Старий. Тихіше! Я лід принесу. Прикладеш до коліна - буде наче нове.

Старий плететься у передпокій, залишаючи мобільний телефон.

Старий (кричить з передпокою). Вирубив електрику!

Юнак (бурмоче). Вчасно.

Юнак бере телефон Старого, дзвонить.

Юнак (у слухавку). Здрастє!.. Я щодо ремонту кондиціонера... Можна майстра?.. Як помер?.. Давно?.. На початку літа?! Я не знущаюся, вибачте ... Просто він до нас завжди приходив. Ремонтував. Прекрасний був чоловік. Велика людина. Знав все про охолодження повітря… Мої співчуття.

Юнак вимикає телефон. Біля дверей стоїть Старий з льодом.

Юнак. Чому ти мені не сказав?

Старий. Я сказав, що він хворіє.

Юнак. Він помер. Це різні речі.

Старий. Що ти від мене хочеш?! Звідки я знаю, хто живий, а хто помер?!

Юнак. Ти мені казав, що набирав його!

Старий. Лід візьми.

Юнак. Забери руки. Я сам.

Юнак прикладає лід до коліна. На мобільний Старого приходить повідомлення.

Юнак (читає). Твоя Мала пише. «Я по ходу згодна. Буду сьогодні в барі. Хочу Маргариту». Так у тебе побачення?

Старий. Та нє. Я її запросив за компанію. Думав, ми з тобою завалимося в бар, вип'ємо по чарочці. Хотів влаштувати пристойні проводи.

Юнак. Не впевнений, що встигну.

Старий. Я від щирого серця. Щоб як у людей.

Юнак. Ти ж не любиш, як у людей.

Старий. Синку...

Юнак. Мені щойно сказали, що майстер мертвий, іншого нікого ти не хочеш викликати. Скаржишся, що помреш від спеки, якщо я його не полагоджу. Який бар ?!

Юнак, кульгаючи, йде до кондиціонера, зачіпає ногою ніж (кортик) біля валізи, чортихається. Бере ніж, обережно залазить на стілець, лагодить кондиціонер, використовуючи кортик як викрутку.

Старий нервово сідає на диван, розглядає свої груди.

Старий. Сиве волосся навіть біля пупка. Яка гидота (видирає сиве волосся). Скрізь сивина. Навіть на лобку. Ти при нагоді подивися, як там у твоєї пенсіонерки. Лобок ніколи не бреше про вік.

Юнак. Мовчи. У мене прозвон коннектору.

Старий. А що ти там дідовим ножем колупаєш? Ще зламаєш. Дай, дам тобі викрутку.

Юнак. Мені так зручніше.

Старий. Твій дід цим ножем одного разу конкурента штрикнув. Відбив бабусю. А йому тоді було лише вісімнадцять!

Юнак. Ти розказував цю легенду. Юний дідусь відсидів на зоні через велике кохання.

Старий. Гумор прикрути. Він сів, бо бабку твою кохав. Кохання штука чьотка. Як ніж!

Юнак. Ти ніби пишаєшся цим! Ніби нормально, що дід якогось чувака через бабу завалив.

Старий. Замовкни! Без цього ножа нас би з тобою не було… А ти ним у кондиціонер тичеш...

Юнак. Угу.

Старий. Люди такі дрібні стали. На справжні вчинки ніхто не здатен. Вам би лише в Токіо ногами дригати…

Юнак активно ремонтує кондиціонер і намагається не звертати уваги на Старого.

Старий. Я днями дивився на море. Довго-довго, і побачив зграю дельфінів. Вони пливли так легко і вільно. Майже біля самого берега. Стільки в тому було спокою та краси.

Юнак. Дельфіни ніколи не підпливають до берега. Пульт подай.

Старий. Я і сам можу включити.

Старий натискає пульт, чути, що кондиціонер запрацював.

Юнак. Алилуя!

Старий знову висмикує і відкидає сиву волосину.

Старий. Спасибі! Живи як знаєш!

Юнак спускається зі стільця.

Старий. Ти такий хороший син. Дай обійму.

Старий сильно обіймає Юнака.

Юнак. Е! Ребра зламаєш!

Старий. Слабак! Я іноді буваю грубіяном, бурчу. Але я люблю тебе і бажаю добра. Їдь. Пиши. Дзвони хоча б іноді. Якщо голова заболить, абощо…

Юнак. Звичайно, тату! Я буду дзвонити. Раз в тиждень точно. Навіть частіше. Хочеш по скайпу?

Старий. Будеш дивитися на морду свого старого батька?

Юнак. Не говори так.

Старий. Ніж не забудь. Він як талісман... Не хотів тебе бентежити. Але від тебе тхне. Прийми душ.

Юнак. Та ніби ні.

Старий. Людина ніколи не відчуває свій запах. Бачив бомжів

Юнак. Безхатченків!

Старий. Та задрав. Безхатченків на вулицях бачив? Вони ніколи не знають, як від них тхне. Як від мертвих дельфінів. Помийся.

Юнак. Та як скажеш. Часу вагон.

Юнак йде до ванної кімнати.

Старий. І візьми мій гель для душу. Він краще миє, ніж твій.

Юнак (голос) Угу.

Старий. Подумай над моєю пропозицією. Може, пропустимо по чарочці? В останній раз?

Чути, як ллється вода в душі.

Старий бере ніж, лізе на табурет.

Старий з розмаху встромляє ніж у пластини кондиціонеру.

Потім тисне на пульт, кондиціонер працює.

Старий знову встромляє ніж. Знову перевіряє. Кондиціонер працює.

Старий сідає на табурет і плаче.

Сцена 2. Бар.

Мала (дуже красива висока дівчина-підліток, обличчя в дрібних шрамах, на футболці написано «Сморід») і Дмитро (зек) сидять за стійкою бару.

Дмитро. Ну і там мужик один, поганяло Дельфін.

Мала. Чому Дельфін?

Дмитро. Колись на флоті служив. Тридцять років від дзвінка до дзвінка. Потім увірував. І до нас вже як священик ходив. Вчив вірі.

Мала. Ти навчився?

Дмитро. Ну таке. Він мені тєлєгу про блудного пацана розказав. Там тіпок один по малолєтці в історію попав, через двадцять років відкинувся, а потім прийшов до свого баті.

Мала. Тю, а куди йому ще йти?

Дмитро. Дай договорити. Батя побачив пацана з балкона, із самого верхнього поверху - впізнав одразу. Паца тільки до ліфта сунувся, як двері відчинилися і батя вийшов. Обняв там, поцілував пацу. Той перед батєю на коліна впав: «Отче! Я згрішив проти неба та проти тебе і недостойний вже зватися сином твоїм». Ну а Батя заспокоїв, повів його в магаз, прикинув нормально, перстень свій віддав, кроси нові організував, жрачки в Мак-Дональдсі накупив. Прийняв як сина. А пацан той ножик витяг і баті показав.

Мала. Погрожував?

Дмитро. Ти слухаєш чи тупиш?! Це подарунок Баті був. Пацан все просрав, а фамільну річ оставіл. І Батя це оцінив.

Мала. А при чому тут ніж?

Дмитро. Та хуй його знає. Але тєлєга робоча. Я її слухав і думав, що у мене баті нема. По ходу нема до кого повертатися. І в перший же день на волі тебе під під'їздом зустрів.

Мала. І шо?

Дмитро. Нішо. Поняв, чого повернувся.

Мала. Приколясно. А я сьогодні з Лізкою з другого поверху бачилася.

Дмитро. З тією заучкою? У неї ж клімакс вже.

Мала. А мені шо? Так у чому прикол: вона мені пальці свої показала – подушечки на них стерті в кров.

Дмитро. Впала?

Мала. Та ні. Редакторкою на серіалі про кримінал працює. Каже, стільки роботи, що весь час друкує. Я просила мене взяти на кастинг актрис, так вона на мороз впала.

Дмитро. Ну і коза вона.

Мала. Та да.

Дмитро. І що ти вирішила?

Мала. По якому питанню?

Дмитро. По моєму.

Мала. Нічого.

Дмитро. Чого?

Мала. Знаєш, Діма, іноді буває так, що тобі облом шрифт поміняти. Така втома раптом накочує, що ти сидиш перед ноутом і не можеш змінити шрифт. Ніби всередині вимкнули тумблер. Розумієш?

Дмитро. Ні. Коли мене закрили по хуліганке, у мене ноута не було, у мене була мобіла з кнопками. З одним шрифтом - ровним.

Мала. За хуліганство двадцять років дали?!

Дмитро. Там ще вбивство було, але я не вбивав.

Мала. І що - просто так сидів?

Дмитро. Та нє, вже випускать хотіли, так я там одного нехорошого типА грохнув.

Мала. Дивно.

Дмитро. Що тобі дивно?

Мала. Зараз тобі 35, а мені 16-ть. Коли ти сів, я ще не народилася.

Дмитро. Тебе це смущає?

Мала. Ай. Нога затерпла!

Дмитро. Потерти?

Мала. Так вона терпіла і затерпла… Ну а що в мені тобі подобається?

Не дивись на мої коліна – вони в зеленці!

Дмитро. Твої коліна. Очі. Губи. Все.

Мала. Ти мене не знаєш.

Дмитро. Виходь за мене. Познайомимось.

Мала. А якщо я люблю іншого?

Дмитро (розгублено). Доведеться грохнути того іншого.

Пауза.

Мала. Так не допоможе: я ж все одно тебе не полюблю.

Дмитро. Ну спробувати ж можна.

Мала. Якщо ти вб’єш когось, знову сядеш?

Дмитро. А що ще робити, коли кохана жінка тебе не кохає?

Мала. Мій знайомий скоро прийде.

Дмитро. І що він - багатий?

Мала. Заможний. Цікаві історії розповідає.

Дмитро. Ти його кохаєш?

Мала. Я нікого ніколи не покохаю, бо це гємор.

Дмитро. І чого тоді з ним зажигаєш?

Мала. Я не зажигаю. Я його приманюю. Він мені все, все про себе розказує.

Дмитро. Бреше.

Мала. Про таке не брешуть.

Дмитро. Докажи.

Мала. Тіко нікому! У нього дружина була. Давно. Він кохав її до усрачки. А вона хворіла на голову. Брєд у неї був маніакальний. Це хз чи передається, але над синком своїм він трясеться. Карочє, якось він із сином повернувся з виставки, зайшов у кімнату, а там вона лежить у крові, горло собі перерізала.

Дмитро. А син його шо? Шизік?

Мала. А я звідки знаю?! Хлопець тоді ще в дитсадок ходив, може, вопше не помнить.

Дмитро. У твого знайомого по ходу більше проблем, ніж у тебе. На фіга він тобі?

Мала. Він мені Маргариту купляє. Ти мені купиш Маргариту?

Дмитро. Шо за хєрь?

Мала. Коктейль. Двісті гривень.

Дмитро. Я тиждень як відкинувся. Хочеш “отвьортку”?

Мала. Водяру з соком? Мабуть, відмовлюся.

Дмитро. Горда. Звідки в тебе на морді шрами?

Мала. Від бабки.

Дмитро. Садюгою була?

Мала. Віруючою. Казала мені в дитинстві: “У тебе обличчя темне. Бог таких темнолицих до себе не пускає”. Так я оцтом вмивалася, щоб шкіра побіліла. Шоб бог пустив.

Дмитро. І шо - пустив?

Мала. «Нє твоє дєло». Знаєш, група така є?!

Мала наспівує.

Ты со мною рядом и готов быть до конца
Что же, я тебе поверю, вот тебе моя рука
Ничего не бойся и её не отпускай
Что бы завтра ни случилось - буду рядом, так и знай
Я буду рядом, о-о-оу, я буду рядом, оу-оу
Я буду рядом, о-о-оу, я буду рядом, оу-оу

Різко обриває пісню.

Мала. А правда, що мужики на зоні один одному смокчуть? І коли виходять, то їм теж із мужиками прикольніше?

Дмитро. Я не сосав, у мене сосали. А ти дура, фільтр встав у глотку.

Мала. А ти слова вибирай! Я ж небезпечна. Мій тато вчора набухався і мене вдарив. Так знаєш, що я зробила?

Дмитро. Харкнула в суп?

Мала. Це дитсадок. Я почистила свої кросівки його зубною щіткою. Закрилася у ванній. «Зараз, таточку, ще хвилинку, таточку!», а сама підошви його зубною щіткою терла… Я хочу вирватися з цієї довбаної сім'ї. З цих панельок! У нормальний ЖК!

Дмитро. До тебе можна доторкнутися?

Мала. Не варто.

Дмитро. Чого ламаєшся, Мала?! Вчора таке ісполняла.

Мала. Що я ісполняла?

Дмитро. Такими темпами ти тільки на трасу вирвешся.

Мала. Дивно. Ти хочеш зі мною одружитися і робиш такі ідіотські заявочки.

Дмитро. Які заявочки? Ти без трусів по столах вишивала. Потім просила ткнути тебе мордою в землю. Будь-хто міг тебе тоді віддерти. Я не дав. І де твоя благодарочка?!

Мала. Мені СМС-ка прийшла. Іди.

Дмитро. Чого це?

Мала. Зараз мій знайомий прийде.

Дмитро. Так я його грохну.

Мала. Давай спочатку заміж вийду. Він на мене хату перепише. Потім якось грохнеш. О! А ось і він. Іди, будь ласка.

Дмитро йде до виходу з бару, в який саме заходять Старий і Юнак з валізою і в нових кросівках.

Старий. Ти ніж наш фамільний взяв?

Юнак. Взяв.

Старий виймає з кишені ніж-кортик.

Старий. А це що?

Юнак. Блін!

Старий пхає Юнакові ніж у кишеню.

Старий. Ніколи не бреши батькові.

Юнак. Ну, я думав, що взяв. Треба у валізу запхати.

Старий. Потім покладеш. Вип'ємо, посидимо і полетиш. Коли твоє таксі приїде?

Юнак. За півгодини.

Дмитро натикається на Юнака і в момент зіткнення краде в нього ніж.

Дмитро. Патлатий, дивись, куди преш.

Юнак. Вибачте.

Дмитро. Що мені твоє «вибачте»? Трохи ноги не відтоптав.

Дмитро виходить з бару.

Старий. Нахаба який! Ти мені часто претензію робив, що я тебе нікуди не відпускав - ось і відповідь. Навколо повно придурків.

Мала (махає рукою). Хлопчики, я тут!

Юнак і Старий підходять до Малої. Юнак стримано киває їй. Старий чмокає в щоку.

Старий. Чарівно виглядаєш!

Мала. Тут світло топить. Шрами видно. А це що за принц?

Старий. Я ж вас знайомив. Хіба не пам'ятаєш?

Мала. Як у тумані.

Старий. Ти ще говорила, що мій син схожий на принца, а я на короля.

Мала. Ну щось таке. Треба бахнути, і я згадаю.

Старий. Зараз замовимо по коктейлю. Дай-но вгадаю, що ти хочеш. Маргариту?

Мала. Ага. Я її всігда хочу.

Старий. Бармен! Бармен! Та обернися ти!

Мала. Принце, куди їдемо?

Юнак. У Токіо.

Мала. Візьми мене з собою.

Юнак. Наступного разу.

Старий. Бармен! Глухий чи нарваний?!

Юнак. Я схожу за коктейлями.

Юнак йде до бармена.

Старий (тяжко зітхає). Ось так і буває.

Мала. Ти про що?

Старий. Все життя був поруч і їде. Прийдеш сьогодні до мене в гості?

Мала. Ну і заявочки.

Старий. Жарт.

Мала. А я вже подумала, правда. А якщо я раптом прийду, що ми будемо робити?

Старий. Все, що захочемо.

Мала. А якщо це все - нічого?

Старий. Теж варіант.

З вулиці чути гучний тривалий крик чоловіка. У бар забігає Дмитро - у руці гаманець. Він підходить до Малої і кладе перед нею гаманець. Мала налякана.

Мала. Не нада!

Дмитро. Маргариту, шмаргаріту, мартіні? Я пригощаю.

Старий (Малій). Хто це?

Дмитро. Дід, заткнися.

Мала. Ти пограбував когось?!

Дмитро. Таксиста порізав.

Старий. Я викликаю поліцію.

Дмитро. Та не рипайся, рипало. Менти вже їдуть. Мала, у нас пару хвилин.

Мала. Тебе знову посадять!

Дмитро. І шо?! На волі всьо не то.

Мала. Який же ти придурок!

Дмитро. А ти до мене приїжджати будеш?

Мала. А ти що - заради мене людину зарізав?

Дмитро. Разок штрикнув. Ножем цього рипала.

Дмитро кидає на стіл ніж Старого. Старий затуляє рота рукою.

Старий. Як ви посміли?!

Підходить Юнак з трьома коктейлями.

Юнак (майже не дивлячись на Дмитра). Тату, тут за мною таксі приїхало.

Дмитро (Юнаку). Таксі зламалось!

Чути звук поліцейської сирени.

Дмитро (Малій). Так ти вийдеш за мене?

Кінець

Серпень, 2021